

Toen Ik Voor Hen Koos

Hoofdstuk 1

De dag waarop alles veranderde

Alleenstaande moeder worden was nooit mijn keuze geweest omdat ik dat zo graag wilde. Het was een keuze die ik maakte omdat ik op een bepaald moment wist dat er geen andere keuze meer was.

Toen ik ontdekte dat de veiligheid van mijn kinderen niet langer gewaarborgd was binnen het gezin, moest ik handelen.

Niet morgen. Niet volgende week. Maar nu!

Ik heb erover nagedacht voordat ik de knoop doorhakte. Natuurlijk heb ik dat gedaan. Ik wist dat mijn leven volledig zou veranderen. Ik wist dat ik er alleen voor zou komen te staan. Ik wist dat het financieel, praktisch en emotioneel zwaar zou worden.

Maar als het om de veiligheid van je kinderen gaat, weegt je eigen pijn ineens niet meer mee.

Dan denk je niet aan jezelf.

Je denkt maar aan één ding: mijn kinderen moeten veilig zijn.

En dus besloot ik hem de deur uit te zetten...volledig! Gezien hij, na het ontdekken van alle leed, al met één buiten de deur leefde.

Hij vertrok uiteindelijk ook volledig. Zonder veel moeite, zonder een gevecht om het gezin bij elkaar te houden. Hij ging rechtsomkeer en liet mij achter met twee kinderen en een leven dat ik vanaf dat moment grotendeels alleen moest dragen.

Dat was geen overwinning.

Het was geen bevrijdend moment waarop ik dacht: *Eindelijk, nu begint mijn nieuwe leven.*

Nee. Ik was bang. Heel bang.

Want één ding is weten dat je een beslissing moet nemen en iets heel anders is daadwerkelijk wakker worden op de dag erna en beseffen:

ik moet dit nu alleen doen!

Hoofdstuk 2

Alles tegelijk

Vanaf dag één moest ik alles opnieuw organiseren.

Werken. Koken. Wassen. Boodschappen. Kinderen naar school brengen. Afspraken onthouden. Rekeningen betalen. Luisteren. Troosten. Opvoeden.

En ondertussen ook nog proberen om zelf overeind te blijven.

Je bent als alleenstaande ouder ineens alles tegelijk. Moeder. Vader. Chauffeur. Kok. Planner. Boekhouder. Luisterend oor. Soms zelfs maatschappelijk werker.

En toch moet je de volgende ochtend gewoon weer opstaan.

Er is geen pauzeknop.

Als je ziek bent, gaan de kinderen nog steeds naar school. Als je verdriet hebt, moet er nog steeds gegeten worden. Als je hoofd vol zit, moet je nog steeds nadenken over morgen.

En soms voelt een dag langer dan vierentwintig uur.

Gelukkig heb ik uiteindelijk een baan gekregen die mij de ruimte en vrijheid geeft om mijn kinderen goed te kunnen verzorgen. Daar ben ik dankbaar voor.

Maar ik weet dat niet iedere alleenstaande ouder die mogelijkheid heeft.

Er zijn alleenstaande ouders die iedere maand opnieuw moeten rekenen. Die moeten schuiven met geld. Die moeten nadenken over welke rekening eerst komt. Die niet zomaar iets extra's kunnen doen voor hun kinderen.

Alleenstaand ouderschap is niet alleen emotioneel zwaar. Het is ook financieel zwaar.

Kinderbijslag helpt, maar is niet voldoende om alles te dragen. Kinderen kosten geld. Eten, kleding, school, sport, vervoer, uitstapjes, onverwachte kosten.

En sparen? Dat is soms al een luxe.

Mijn kinderen vragen niet veel. Toch kost het leven geld.

Ik ben dankbaar dat ik iedere dag opnieuw kan zeggen: we redden het.

Dat we alles kunnen eten. Dat we af en toe iets leuks kunnen doen. Dat mijn kinderen in principe niets essentieels tekortkomen.

Maar dankbaarheid betekent niet dat het gemakkelijk is.

Je kunt dankbaar zijn en toch moe. Je kunt gelukkig zijn en toch zorgen hebben.

Hoofdstuk 3

De moeder die altijd doorgaat

Wat niemand je vertelt over alleenstaand ouderschap, is hoe weinig ruimte er soms overblijft voor jezelf.

Je bent altijd bezig met de volgende dag. Of de volgende week. Soms maak je zelfs een jaarplanning.

En dan gebeurt er iets waar je niet op had gerekend. Een onverwachte rekening. Een probleem op school. Een kind dat ergens mee zit. Een afspraak die ineens verandert.

En dan denk je:

O jee... hoe ga ik dit nu weer oplossen?

Want er is niemand naast je om die eerste paniek mee te delen.

Jij bent degene die het oplost. Jij bent degene die zegt: *Het komt goed*. Ook wanneer je zelf nog niet weet hoe.

Dat is misschien wel één van de zwaarste kanten van alleenstaande ouder zijn. Je moet sterk zijn terwijl je je helemaal niet sterk voelt. Je moet positief zijn terwijl je moe bent. Je moet je kinderen vertrouwen geven terwijl je zelf soms twijfelt.

En toch doe je het.

Iedere dag opnieuw.

Hoofdstuk 4

Als je kinderen groter worden

Je denkt misschien dat het makkelijker wordt wanneer kinderen ouder worden.

Maar het wordt niet per se makkelijker. Het wordt anders.

Toen mijn kind naar de brugklas ging, veranderde er in korte tijd ontzettend veel.

Nieuwe school. Nieuwe vrienden. Een nieuwe omgeving. Nieuwe verantwoordelijkheden. En ineens zie je je kinderen veranderen.

Ze worden zelfstandiger. Ze krijgen een eigen mening. Ze worden verliefd. De eerste vlinders. De eerste verhalen. De eerste teleurstellingen.

En ik luister.

Want ik vind het belangrijk dat mijn kinderen weten dat ze bij mij terecht kunnen.

Kinderen van tegenwoordig zijn anders dan wij vroeger waren. Hun wereld is anders. Hun vragen zijn anders. Daarom probeer ik niet alleen op te voeden vanuit regels, maar vooral vanuit respect.

Ik leer mijn kinderen dat ze niet altijd hun zin kunnen krijgen.

Dat het leven soms tegenvalt. Dat mensen pijn kunnen doen.

Soms bewust. Soms onbewust. Maar ik probeer ze vooral mee te geven dat pijn niet betekent dat je moet opgeven.

Dat je altijd opnieuw kunt opstaan. Dat je positief mag blijven.

Niet omdat alles altijd goed gaat, maar omdat je zelf kunt kiezen hoe je met moeilijke dingen omgaat.

Hoofdstuk 5

Wat ik voor hen had gewild

Er zijn momenten waarop ik naar mijn kinderen kijk en denk:

Dit had ik anders voor jullie gewild.

Niet omdat ik ongelukkig ben met ons leven. Maar omdat ik had gewild dat ze bepaalde momenten met beide ouders konden delen.

De eerste schooldag. Een diploma. Een belangrijke wedstrijd. Een eerste liefde. Een gebroken hart. Een beslissing over hun toekomst.

Dat zijn momenten waarop je als moeder soms voelt dat er iets ontbreekt.

Niet voor jezelf. Voor hen.

Ik heb nooit gewild dat mijn kinderen het gevoel zouden hebben dat alleen mama er was. Maar het leven is niet altijd zoals je het voor je kinderen had bedacht.

Na ongeveer veertien jaar is de vader van mijn zoon weer meer in beeld gekomen. Hij doet wat hij kan. Hij probeert zijn verantwoordelijkheid te nemen.

Onze communicatie kan altijd beter, maar er is iets veranderd.

Hij heeft zijn excuses aangeboden. En hoewel een excuus het verleden niet uitwist, kan het wel iets openen. Hij heeft moeite gedaan. En dat vind ik mooi.

Niet omdat ik trots ben op wat er allemaal is gebeurd. Maar omdat ik heb geleerd dat mensen kunnen veranderen. Dat iemand verantwoordelijkheid kan nemen. En dat je soms ook mag erkennen wanneer iemand een stap in de goede richting zet. Ook dat geef ik mijn kinderen mee. Waardoor mijn zoon zich ook open durft te stellen

Met de vader van mijn dochter is het anders. Daar is nog steeds veel boosheid. Maar niet vanuit mijn kant. Ook na jaren niet. Mijn dochter groeit. Ze wordt mondiger. Ze weet wat ze wil. Ze weet ook wat ze niet wil.

En ik luister naar haar. Iets wat hij vertikt.

Een kind hoeft niet stil te zijn om een goed kind te zijn. Een kind mag een mening hebben. Een kind mag vragen stellen. Een kind mag grenzen hebben.

En als ouder moet je soms leren luisteren zonder meteen te willen bepalen. Daar is hij nog niet. Maar ook mijn dochter leer ik geduld te hebben en te laten accepteren dat het nu even niet anders is. Maar positief blijven is het beste wat je kan doen.

Hoofdstuk 6

De pijn die je alleen draagt

Alle mooie momenten deel je met je kinderen. Maar soms ook de moeilijke.

Je ziet wanneer ze verdriet hebben. Wanneer ze onzeker zijn. Wanneer ze met iets wat jij niet voor ze kunt oplossen.

En dat is misschien één van de moeilijkste dingen aan moeder zijn.

Je kunt je kind niet voor alles beschermen. Je kunt alleen naast ze blijven staan. Je kunt luisteren. Je kunt troosten. Je kunt uitleggen. Je kunt zeggen: *Ik ben er.*

Maar uiteindelijk moeten ze zelf door bepaalde dingen heen. En ondertussen draag jij als ouder je eigen zorgen.

Je denkt aan geld. Aan werk. Aan de toekomst. Aan hun toekomst. Aan jouw toekomst. En soms vraag je jezelf af:

Wie zorgt er eigenlijk voor mij?

Want als alleenstaande ouder ben jij degene die meestal zorgt voor iedereen.

En wanneer ben jij dan aan de beurt? Wanneer mag jij uitrusten? Wanneer mag jij zeggen dat je moe bent? Wanneer hoeft niemand iets van je?

Niet iedere alleenstaande ouder heeft een kring die kan helpen. Niet iedereen heeft een familie dichtbij. Niet iedereen heeft vrienden die kunnen bijspringen.

Daarom zijn er zoveel alleenstaande ouders die uitgeput raken.

Niet omdat ze niet sterk zijn. Maar juist omdat ze zo lang sterk móéten zijn.

Hoofdstuk 7

Het financiële gevecht

Over geld praten vinden mensen vaak ongemakkelijk. Maar voor een alleenstaande ouder is geld geen detail.

Het bepaalt soms wat wel en niet mogelijk is. Kan ik sparen? Kan ik onverwachte kosten opvangen? Kan ik mijn kinderen geven wat ze nodig hebben? Kan ik ze af en toe iets leuks geven zonder daarna te moeten rekenen?

Ik heb ervoor gevochten om de stabiliteit te hebben die ik nu heb. Niet om rijk te worden. Niet om materiële dingen. Maar om mijn kinderen een leven te kunnen geven waarin ze zich veilig voelen.

Waarin ze kunnen eten. Waarin ze kunnen sporten. Waarin ze af en toe plezier kunnen hebben. Waarin ze kansen krijgen. Dat is voor mij rijkdom.

En toch blijft er soms die spanning. Want je weet nooit wat morgen brengt.

Een kapotte auto. Een onverwachte rekening. Een kind dat extra hulp nodig heeft. Een probleem dat je niet had gepland.

En toch ga je door. Je rekent. Je plant. Je werkt. Je zorgt.

En aan het einde van de maand kijk je terug en denk je:

We hebben het weer gered.

Hoofdstuk 8

Wij zijn superhelden

Ik noem alleenstaande ouders soms superhelden.

Al zijn we gewoon mensen. Mensen die moe worden. Mensen die soms huilen. Mensen die soms geen idee hebben hoe ze iets moeten oplossen.

Maar we staan de volgende ochtend toch op. Dat is misschien onze kracht. Niet dat we alles kunnen. Maar dat we blijven proberen. Voor onze kinderen.

Er zijn alleenstaande moeders. Alleenstaande vaders. Ouders die iedere dag opnieuw alle ballen in de lucht proberen te houden.

Voor hen heb ik diep respect.

Want achter iedere ouder die zegt “*Het gaat goed*”, kan een verhaal zitten dat niemand ziet.

De slapeloze nachten. De zorgen. Het rekenen. De tranen die pas komen als de kinderen slapen. De momenten waarop je even in de auto zit en diep ademhaalt voordat je weer naar binnen gaat.

En toch...

De volgende ochtend sta je op.

Je maakt ontbijt. Je brengt ze naar school. Je gaat werken. Je komt thuis. Je kookt. Je luistert. Je lacht. Je knuffelt.

En je doet het opnieuw...als een superheld zonder kostuum.

Hoofdstuk 9

Wat ik mijn kinderen wil meegeven

Ik wil mijn kinderen niet leren dat het leven altijd gemakkelijk is. Ik wil ze ook niet beschermen tegen iedere teleurstelling.

Want het leven doet soms pijn. Mensen kunnen je teleurstellen. Sommige relaties houden geen stand. Sommige mensen kiezen ervoor om weg te gaan. Sommige dingen lopen anders dan je had gehoopt.

Maar ik wil dat mijn kinderen weten dat dit niet betekent dat je leven mislukt is. Ik wil ze leren dat je opnieuw kunt beginnen.

Dat je voor jezelf mag kiezen. Dat je grenzen mag stellen. Dat je hulp mag vragen. Dat je fouten mag maken.

En dat je nooit hoeft te blijven in een situatie waarin jij of iemand van wie je houdt niet veilig is.

Dat is misschien wel de belangrijkste les die ik ze kan meegeven.

Niet dat mama alles alleen kan.

Maar dat mama, toen het erop aankwam, durfde te kiezen voor wat werkelijk belangrijk was.

Epiloog

Petje af

Alleenstaande ouder zijn is niet iets waarvoor je iedere ochtend een medaille krijgt.

Niemand staat naast je bed om te zeggen:

"Wat heb je het vandaag weer goed gedaan."

Je moet het soms zelf weten. Dus bij deze.

Aan iedere alleenstaande moeder. Aan iedere alleenstaande vader. Aan iedere ouder die zichzelf soms wegcijfert omdat een kind eerst komt.

Petje af.

Voor de dagen waarop je uitgeput bent en toch doorgaat. Voor de nachten waarin je wakker ligt van financiële zorgen. Voor de keren dat je geen idee hebt hoe je het moet oplossen en het uiteindelijk tóch oplost.

Voor de tranen die niemand ziet. Voor de liefde die nooit ophoudt.

En voor het feit dat je iedere ochtend opnieuw opstaat.

Ik heb nooit gekozen voor het alleenstaande moederschap. Maar ik heb wel gekozen voor mijn kinderen. En misschien is dat uiteindelijk het enige wat telt.

Niet hoe ons gezin eruitzag. Niet wat anderen ervan vonden. Niet hoe vaak ik dacht dat ik het niet kon.

Maar dat ik er was. En dat ik er nog steeds ben.

Elke dag opnieuw.